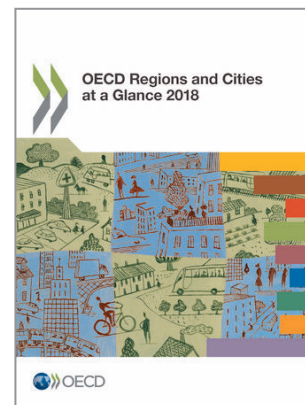

OECD *Multilingual Summaries*

OECD Regions and Cities at a Glance 2018

Summary in Norwegian

Read the full book on: [10.1787/reg_cit_glance-2018-en](https://doi.org/10.1787/reg_cit_glance-2018-en)

OECD-rapport om regioner og byer 2018

Sammendrag på norsk

Den årelange økonomiske oppgangen etter den globale finanskrisen har sammenfalt med tegn på en mer utbredt nedgang i økonomisk ulikhet innenfor landene. Mellom 2000 og 2007 økte regionale ulikheter innenfor landene. Samtidig gjorde lavinntektslandene det bedre økonomisk. Dette førte til en situasjon i begynnelsen av den globale finanskrisen der ulikheten innenfor landene var større enn ulikheten mellom landene. Denne trenden har blitt reversert siden 2011, og ulikheten innenfor landene har falt betydelig, spesielt de siste årene. Reverseringen skjedde først i ikke-europeiske land og spredte seg først nylig til Europa, der den økonomiske oppgangen har tatt tid. Til tross for disse positive forbedringene er de regionale forskjellene fortsatt høye på flere måter.

I disse fasene har hovedsteder og storbyområder – sistnevnte byområder med minst 500 000 innbyggere – fortsatt å være svært attraktive steder for både bedrifter og mennesker. Storbyområder har økt sin befolkning med 0,75 prosent per år siden 2000 og står nå for rundt 60 prosent av nasjonal BNP. De har også en tendens til å ha en høyere andel innvandrere og høyere grad av innovasjon og bedriftsetablering.

Selv om vi i det siste har sett en reduksjon i forskjeller mellom regioner, sliter mange steder som allerede lå bak i 2000, fortsatt med å komme opp på nivåene til de mer velstående områdene i samme land. Den mest produktive regionen innenfor et gitt OECD-land er for eksempel i gjennomsnitt dobbelt så produktiv som den minst produktive, og forskjellene i jobbmuligheter forblir også betydelige. Et annet problem er at regionale myndigheter investerer mindre enn tidligere, slik at tilstrekkelig kapasitet til å opprettholde god infrastruktur og offentlige tjenester sannsynligvis blir stadig mer utfordrende i mange regioner.

Denne rapporten gir en omfattende vurdering av hvordan regioner og byer gjør det i arbeidet med å bygge sterkere økonomier, høyere livskvalitet for sine borgere og fremme mer inkluderende samfunn. Den gir et komparativt bilde av trender innen stedsmessig produktivitet, økonomisk vekst, entreprenørskap og trivsel på tvers av regioner og byer i OECD og utvalgte tredjeland. Den legger særlig vekt på stedsmessige ulikheter, for eksempel forskjeller i inntekt og muligheter, integrering av innvandrere i OECD-regioner samt kjønnsforskjeller langs flere trivselsdimensjoner på regionalt nivå.

Hovedfunn

Regionale økonomiske ulikheter innenfor OECD-landene har endelig begynt å falle, men forblir på høye nivåer

Økonomiske forskjeller mellom regionene innenfor landene har endelig begynt å reduseres. De forblir imidlertid på relativt høye nivåer, med forskjellige trender mellom forskjellige land. Siden 2000 har økonomiske forskjeller mellom regioner vært stabile eller fallende i halvparten av OECD-landene, men har økt ytterligere blant den andre halvparten. Chile, Mexico og New Zealand har for eksempel redusert deres regionale økonomiske ulikheter betydelig. Som kontrast til dette har ulikheten i land som ble rammet

hardest av den globale finanskrisen (f.eks. land i Sør-Europa eller Irland), økt, om enn med noen tegn på reversering de siste årene.

Nylig OECD-arbeid har identifisert drivere bak kontrasterende trender innen stedsmessig produktivitet innenfor landene. I gjennomsnitt har regioner med høyere spesialisering innenfor handelssektoren – som impliserer en høyere eksponering for internasjonal konkurranse – eller som ligger i nærheten av en by, raskere nærmet seg de mest velstående regionene i samme land. Landlige regioner i nærheten av en by har for eksempel redusert produktivitetsforskjellen i forhold til byområder med 3 prosentpoeng siden 2010.

I tillegg har hovedstadsregioner ytterligere økt sin økonomiske betydning de siste to tiårene. Som sentre for entreprenørskap og innovasjon er bedriftsetablering og jobbskaping i nye bedrifter over 60 prosent høyere i hovedsteder.

Mange aspekter av livskvalitet har forbedret seg nesten overalt, men inntekt og jobbmuligheter forblir konsentrert i store byer og enkelte regioner

I de aller fleste regioner har flere dimensjoner av trivsel blitt bedre siden 2000, noe som bidrar til å redusere regionale forskjeller. Dette gjelder spesielt for utdanning, forventet levetid og sikkerhet. Materielle aspekter som jobber og inntekt er imidlertid ikke forbedret overalt. Å finne en jobb er stadig betydelig vanskeligere i enkelte regioner. Unge voksne er spesielt berørt, og ungdomsarbeidsledigheten er fortsatt over 50 prosent i enkelte regioner, som i Epirus i Hellas og Calabria i Italia.

Utfordringer på arbeidsmarkedet har en direkte påvirkning på inntektsmulighetene. For folk som bor i storbyområder er inntektsnivåene 21 prosent høyere enn for personer som bor andre steder, selv om prisnivået, spesielt boligprisene, også har en tendens til å være høyere i større byområder. Mens husholdninger i gjennomsnitt bruker rundt 20 prosent av inntektene på bolig, kan boligutgiftene enkelte steder være opptil 40 prosent, som i Oslo.

Inkluderende vekst krever at ulikhet håndteres langs alle stedsmessige skalaer

Ulikheter finnes ikke bare innenfor regioner og byer, men også mellom dem. Høy ulikhet kan utelukke personer fra jobbmuligheter og dermed fordelene fra økonomisk vekst, noe som kan undergrave langsiktig sosioøkonomisk bærekraftighet som konsekvens. I storbyområder kan ulikheten være særlig sterk mellom ulike nabolag, med de mest velstående husholdningene boende mer isolert i bestemte nabolag enn andre inntektsgrupper. For mer inkluderende vekst er det grunnleggende at alle har tilgang til muligheter, jobber og tjenester. Tilgang til tjenester varierer for eksempel drastisk selv innenfor samme storbyområde. Omtrent 87 prosent av beboerne i sentrale og tett befolkede strøk har tilgang til sykehus innen 30 minutters biltur, sammenlignet med bare 57 prosent av beboerne i byområder som er mindre sentrale.

Å fremme deltakelse for alle mennesker i genereringen av økonomisk vekst er viktig for å legge til rette for fremgang alle steder. Mens kjønnsforskjellene i sysselsettingsratene er svakt redusert siden 2000, er kvinnelige sysselsettingsnivåer fortsatt 20 prosentpoeng under menn i enkelte regioner i Mexico, Tyrkia, Chile, Italia og Hellas. Blant innvandrere i OECD-regioner er sysselsettingsraten blant kvinner 15 prosentpoeng lavere enn blant menn. Gitt at en stor del av ulikheten oppstår lokalt, og at størstedelen av utgifter som regel omfatter ting som utdanning, helse og andre sosiale tjenester, har regionale myndigheter en viktig rolle å spille når det gjelder å fremme inkluderende vekst.

© OECD

Denne oppsummeringen er ingen offisiell OECD-oversettelse.

Denne oppsummeringen kan reproduseres hvis OECDs copyright og originalens tittel angis.

Flerspråklige oppsummeringer er oversatte utdrag av OECD-publikasjoner opprinnelig utgitt på engelsk og fransk.

[Read the complete English version on OECD iLibrary!](#)

© OECD (2018), *OECD Regions and Cities at a Glance 2018*, OECD Publishing.

doi: 10.1787/reg_cit_glance-2018-en